

Maandag 6 November is rustig. Allerwegen wordt de aanzienlijke schade opgenomen ; gewerkt wordt er praktisch niet; men is algemeen in afwachting. Voor de gedetineerden uit het Huis van Bewaring dat in de vuurlinie ligt, zoekt men tijdelijk een ander onderdak, dat gevonden wordt in de Ambachtsschool, waarheen zij in den middag worden overgebracht.

Er komen helaas steeds meer klachten binnen over diefstallen; woningen worden hier en daar leeggehaald. Meestal zijn dit huizen die door de Duitschers zijn bezet geweest, doch men ontziet zich niet ook meubilair van de oorspronkelijke bewoners weg te voeren. Een zestal daders wordt al spoedig ingerekend en achter slot en grendel gezet, terwijl ik – na overleg met de politie - publiceer, dat ieder dien dag om 5 uur behoort binnen te zijn, zulks om het politietoezicht gemakkelijker te maken. Hoe zal het echter anders uitkomen!

Tegen 4 uur per rijwiel naar mijn woning gaande, zie ik, op de Markt komende, een groot aantal mensen zoo hard mogelijk de Langevele uitloopen. Desgevraagd roept men mij toe: "de Tommy's komen over de Nieuwe Vlissingsche weg". Aanvankelijk wil ik doorrijden, doch daar de mensenstroom aanhoudt en allen hard loopen, acht ik het verstandiger terug te keeren en te trachten de mensen van de straat te krijgen omdat een schietpartij niet uitgesloten is te achten.

Bij den luchtbeschermingspost gekomen raad ik de mensen aan naar binnen te gaan. Nauwelijks aangekomen belt men van de brandweerkazerne op, dat de tanks door de Lange Delft rijden. Het is dus werkelijk waar. Onmiddellijk begeven we ons naar boven en kijken vanuit de Graanbeurs of de tanks verschijnen. Even later verschijnt inderdaad een groote tank (buffalo) van uit de Korte Delft, die stopt voor de woning van den generaal, die even tusschen de gordijnen doorkijkt om te zien wat er wel gebeurt. Een Engelsch officier met witte vlag (om den stok gerold) stelt zich voor de deur op en verzoekt toegang; tegelijkertijd stellen enkele soldaten zich op voor den kelder en onmiddellijk verschijnen de eerste Duitschers met de handen omhoog, een kostelijk gezicht.

De generaal kijkt nogmaals tusschen de gordijnen door, nu gekleed in overjas en met pet op. Ik begeef me naar de tank, waar intusschen heel wat publiek al juichende verschijnt, terwijl geweldige knallen de lucht vervullen (het bleek dat enkele auto's werden opgeblazen).

Ik wordt geroepen, omdat de commandant mij schijnt te willen spreken en begeef me, met den nieuwen waarnemend Commissaris der Koningin naar binnen. Daar blijkt de generaal aan den ingang van zijn kamer te staan tegenover den Engelschen officier. Mij ziende, frons hij het voorhoofd en zegt, niet bepaald vriendelijk: „Ich bin noch hier!", blijkbaar bedoelende, dat hij nog de baas was in „eigen huis". Wij wachten maar even af ; het blijkt dat hij zich niet officieel wil overgeven aan een officier van lageren rang.

Intusschen verschijnen van alle zijden Duitse soldaten met de handen omhoog; zij worden door enkele Engelschen, geholpen door partisanen, van alle zijden weggehaald en bijeengebracht. Ook verschijnen nog een viertal Buffalo's, waarbij een officier van hooger rang aan wien de generaal zich later blijkt te hebben overgegeven.

(Bron: Middelburg, onmiddellijk vòòr en na de bevrijding – J.PH. Koene)